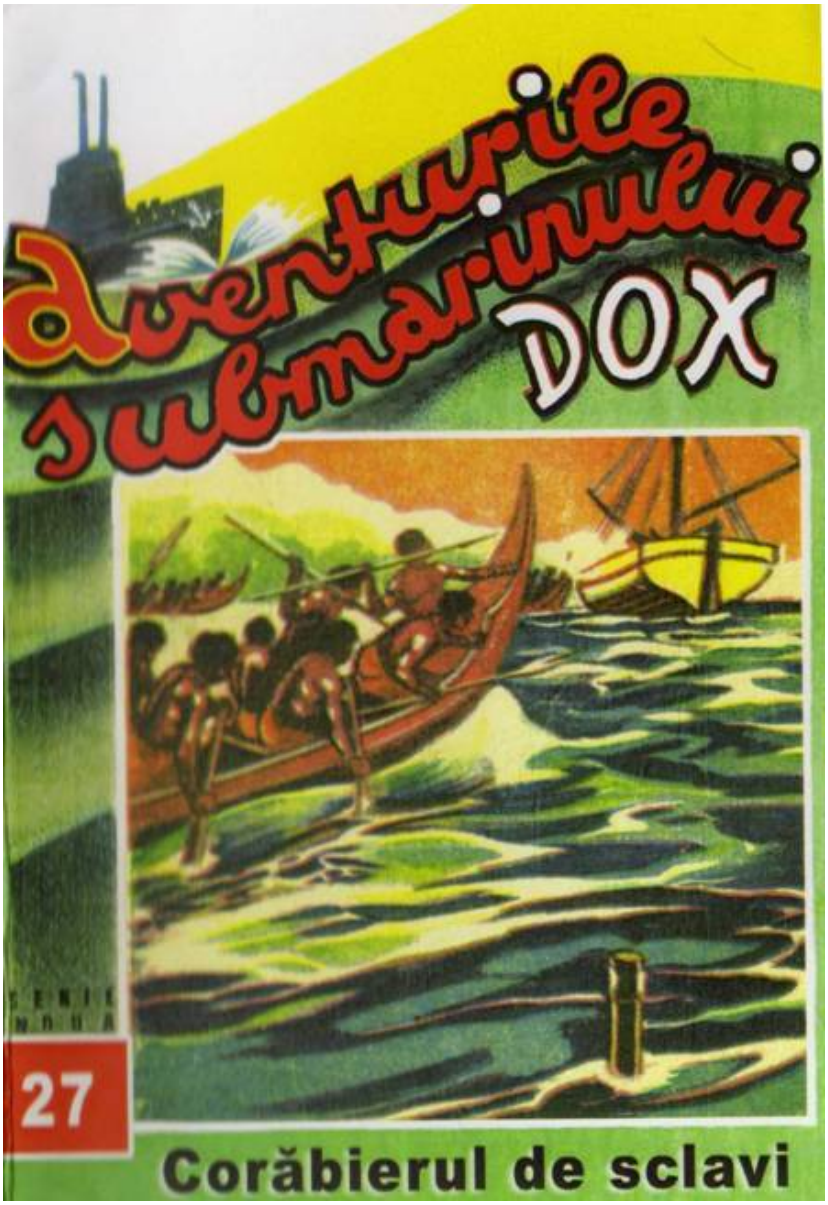
Aventurile submarinului DOX
27
Corăbierul de sclavi

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

TITLURILE NUMERELOR APARUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. În ghearele primejdiei,
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.

12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corabia - fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul Indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbierul de sclavi.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 27

CORĂBIERUL DE SCLAVI

Traducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici-o

hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O CAPCANĂ PRIMEJDIOASĂ.

CĂPITANUL FARROW URCĂ ÎN TURN, unde George stătea alături de primul ofiţer şi privea cu dor spre nord-vest, unde se afla ţara în care locuia acum Sanja, împreună cu tatăl ei. Ea nu mai era camarada iubită, care împărţise cu ei primejdii şi bucurii, ci fiica unui domnitor puternic şi respectat. Nu însemna asta, oare, că între dânşii se ridicase un zid de netrecut?

Tresări din gândurile lui triste, auzind glasul tatălui său:

— Dragă Rindow, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Tocmai am prins o radiogramă transmisă din Port Cornwallis către guvernatorul englez din Singapore. I se aduce la cunoştinţă că noi am fost la Andaman, unde am eliberat familia Clive. Radiograma e foarte măgulitoare pentru noi, căci comandantul din Port Cornwallis ne laudă mult şi-şi mărturiseşte părerea de rău că datoria îi sileşte să ne denunţe. După toate probabilităţile, ei socotesc că vom încerca din nou să trecem în Oceanul Pacific, pe coasta Australiei.

— Asta înseamnă că vom avea o călătorie cam primejdioasă, domnule căpitan, răspunse Rindow, calm. Peste opt ceasuri trecem prin Singapore; în acest timp, Englezii vor fi aşezat vre-o cursă pe acolo. N-ar fi mai

bine să ne întoarcem, să ocolim Kota-Radja şi s-o luăm de-a lungul coastelor de vest ale insulelor Sunda, pentru a trece prin sudul Australiei? Englezii şi Australienii nu vor bănui că am pornit pe drumul acesta. Ei vor închide acum strâmtoarea Malakka din Singapore şi mai târziu strâmtoarea Torres din Australia.

— M-am gândit şi eu la o astfel de soluţie – zise Farrow – deşi vom pierde câteva zile, vom fi, însă, în siguranţă. Dar cred că e cam târziu, căci am înaintat prea mult în strâmtoarea Malakka. Mă tem că au şi pornit în urma noastră distrugătoare din Cornwallis sau Rangoon şi ne vor tăia drumul. Cred, totuşi, că vom izbuti să înlăturăm blocada, sau să ne întoarcem. Am mai făcut-o de multe ori în vremea războiului. Ţin mult s-ajung cât mai curând în insulele Salomon, la Malaita, ca să-l caut acolo pe căpitanul Fred Larsen, despre existenta căruia am aflat de la Jimmy Ohlsen, duşmanul familiei Clive.

— Am presimţirea că ne aşteaptă mari primejdii – răspunse Rindow. Pe insulele alea sălbatece de vânători de capete pândeşte moartea sub felurite înfăţişări. Fred Larsen e un aşa zis „corăbier de sclavi", adică un om care, cu riscul propriei sale vieţi, recrutează băştinaşi de pe aceste insule şi-i duce pe plantaţiile îndepărtate, unde îi sileşte să muncească timp de trei ani.

— Da, aceşti corăbieri de sclavi sunt oameni foarte curajoşi şi îndrăzneţi. Moartea îi pândeşte la fiecare pas. De aceea trebuie să fie ceva de capul lui Fred Larsen ăla, de vreme ce ne-a amintit de el Jimmy Ohlsen. Aha! se pare că un distrugător se şi află pe urmele noastre.

În timp ce vorbea, Farrow cerceta orizontul cu ocheanul său puternic.

— Da, norul de fum e acela al unui distrugător, zise el, apoi. Pare să fie un vas rapid, căci se apropie cu mare repeziciune. Cred că ar fi mai nimerit să ne lăsăm afund de pe acum.

Rindow privi şi el prin ochean şi răspunse:

— Ai dreptate, domnule căpitan, e unul din cele mai puternice distrugătoare pe cari le-a pus în funcţiune Anglia după război, în apele posesiunilor sale transoceanice. După cât ştiu eu, toate sunt prevăzute cu plase de oţel, pentru capturarea submarinelor duşmane.

— Aşa e, dragă Rindow, încuviinţă căpitanul, toate distrugătoarele şi chiar crucişătoarele sunt prevăzute cu astfel de instalaţii. Vom fi într-o situaţie foarte grea, daca

ne vor ieşi înainte şi dinspre Singapore astfel de distrugătoare. Văd că mai apar şi altele, toată flotila pare să fi ieşit în larg.

— Domnule căpitan, de la Singapore nu se poate să fi venit atât de repede, zise Rindow. Acolo au primit radiograma de-abia acum, pe când distrugătoarele din spatele nostru desigur că au pornit la drum imediat ce s-a aflat că am fost pe Andaman. Daca vom pune în funcţiune compresoarele şi vom pomi cu toată viteza, le vom lăsa în urmă. Vom putea, deci, rămâne la suprafaţă până se va lăsa întunericul, căci mai înainte nu vor veni distrugătoarele din Singapore. În felul acesta tratăm şi acumulatoarele.

— Bravo Rindow, propunerea e cât se poate de înţeleaptă! exclamă Farrow. Mai avem trei ceasuri de lumină şi în vremea asta facem o bucată bună de drum. Aş dori, însă, să rămân peste noapte în vre-un golf de pe coasta din Malakka, deoarece sunt sigur că duşmanii noştri au întins reţele, în cari ne vom prinde pe întuneric. Dar nici cu asta nu scăpăm da primejdie, căci le lăsăm timp destul să-şi faci pregătiri speciale pentru prinderea noastră.

— Se vor gândi poate că totuşi am izbutit în timpul nopţii să scăpăm, zise Rindow. Nici nu vor bănui că ne-am ascuns pe undeva. Dacă vom părăsi golful – unde vrem să ne aciuim – de-abia mâine după-amiază, până atunci cred că s-or şi fi retras ei.

— Şi aşa se poate, răspunse Farrow; aşadar, dă comanda în sala maşinilor, să fie puse în funcţiune compresoarele.

După câteva clipe, viteza submarinului spori simţitor şi vasul porni ca o săgeată prin strâmtoarea Sundei, încât nu dură mult şi coloanele de fum ale distrugătorului nu se mai vedeau.

Căpitanul rămase în turn. Trei ocheane puternice cercetau acum orizontul, dar nu zăriră decât un bric chinezesc, care se îndrepta, probabil, spre Penang.

Călătoria dură două ceasuri şi jumătate, apoi Farrow zise:

— Aşa, acum ne vom lăsa afund şi când vom fi aproape de coastă, vom căuta un golf potrivit.

Submarinul îşi încetini viteza, de îndată ce compresoarele fură oprite. Farrow, Rindow şi George coborâră imediat în turn, capacul fu închis şi vasul se

afundă repede. Încetişor se apropia de coastă. Farrow, care stătea la periscop, zise de-odată:

— Hm... ciudat lucru! Au apărut brusc şiruri întregi de bricuri şi jonci chinezeşti. Face impresia ca şi cum ar fi fost trimise în căutarea noastră. Asta nu se poate, însă, e absolut exclus. Atât de repede nici nu s-ar fi putut strânge laolaltă. E greu să ne descopere, căci periscopul e înălţat numai atât, cât să pot vedea ce se petrece pe afară. Hm... merg aproape de tot de coastă, astfel că nu ne va fi deloc uşor să găsim un golf potrivit. Trebuie, însă, s-o facem cât mai neîntârziat, căci începe să se însereze. A! tocmai văd o scobitură îngustă şi adâncă, ceva nimerit pentru noi. Păcat, însă, că două jonci ne taie drumul.

— Nu se poate să tragem periscopul înăuntru şi să trecem pe sub nasul lor? propuse Rindow,

— Asta ar mai merge, dar nu ştim cât e de adâncă apa în golful acela. Mai bine ne aşezăm la pândă în faţa acestui golf şi de îndată ce joncile vor dispare, sau se va întuneca, ne furişăm repede înăuntru, în felul acesta îi vom înşela pe toţi urmăritorii noştri.

La comanda căpitanului, submarinul stopă, după ce făcuse un viraj spre proră. Un sfert de ceas se scurse astfel. Farrow observă cu atenţiune bricurile şi joncile cari îşi urmau drumul de-a lungul coastei, apoi zise:

— A, se văd venind dinspre Singapore trâmbele de fum ale unor distrugătoare engleze, dar între celelalte vase tocmai s-a făcut o spărtură largă. Înainte! Acum e momentul potrivit.

Submarinul alunecă încetişor înainte şi după zece minute Farrow zise:

— Cred că am avut noroc şi n-am fost observaţi. A! golful acela îngust face un cot pronunţat; mai bine nici că se putea!

După alte câteva minute urmă:

— Aşa; am trecut cotul, acum nu mai putem fi văzuţi dinspre mare. Stop! Aici suntem în siguranţă. Minunat, acum s-a lăsat şi întunericul, putem ieşi la suprafaţă şi să respirăm aer curat toată noaptea.

Pe bordul „Dox”-ului domnea o dispoziţie cât se poate de bună. Noaptea trecu în linişte. Natura părea să vie şi ea în ajutorul îndrăzneţilor marinari, căci cerul era acoperit de nori deşi. Nimeni nu putea să vadă turnul submarinului la suprafaţa apei din golful îngust, ale cărui maluri erau formate din pereţi stâncoşi.

Când se lumină de ziuă, submarinul se lăsă imediat afund. Barometrul arăta cincisprezece metri adâncime, când o zguduitură uşoară le arătă că au atins fundul. La adâncimea aceasta „Dox”-ul era în deplină siguranţă, căci nimeni nu l-ar fi putut zări prin apa care era cam tulbure.

Căpitanul aşteptă până la vremea prânzului, apoi se adresă celor doi ofiţeri ai săi, lui George, Hagen şi doctorului Bertram, cari se întruniseră în cabina sa:

— Cred că acum ne putem lua inima în dinţi, cum s-ar zice. Întrebarea e numai dacă vom izbuti să ne strecurăm orbeşte din golf, adică fără să înălţăm periscopul. Mă tem că de-a lungul coastei mai patrulează câteva vase dintr-alea şi ne-ar putea descoperi periscopul. Pe de altă parte, însă, e primejdios lucru să mergem fără să putem vedea un eventual pericol. Nu e exclus ca staţionarea noastră în golf să fi fost observată. Cine ştie dacă n-a şi fost întinsă o plasă, în care ne vom prinde lesne.

— Eu cred că ne-ar fi speriat ei prin bombe de apă, dac-ar fi ştiut că ne aflăm în golful acesta, răspunse Rindow. N-ar fi aşteptat ei atâta timp. As fi de părere, deci, să ieşim din golf sub apă şi numai când vom ajunge în strâmtoarea Malakka să ne înălţăm la suprafaţă. De-altfel, nu ştim dacă fundul golfului e peste tot destul de adânc, apoi cred că vom întâmpina unele greutăţi până să trecem cotul.

— De aceea eu aş propune – interveni secundul Brun – să ne înălţăm acum până la şase metri, să ridicăm periscopul până la oglinda apei şi să înaintăm astfel cel puţin până la cot. Dacă vom merge cu băgare de scamă, nimeni nu va observa această porţiune mica a periscopului.

— Sunt şi eu de părerea lui Brun, zise inginerul Hagen; prea ar fi nesigur să ieşim orbeşte din golf. Fără doar şi poate că-i vom zări pe eventualii noştri duşmani, înainte ca să ne vadă ei pe noi. Rindow are dreptate: ar fi încercat ei să ne dibuiască dac-ar ar fi ştiut că ne aflăm aici.

Doctorul Bertram şi George fură şi ei de această părere şi căpitanul zise în cele din urmă:

— Da, sunt şi eu încredinţat că în felul acesta vom izbuti să ieşim de aici. Aşadar, să nu mai pierdem vremea! Sa ne înălţăm până la şase metri. Voi cerceta apoi împrejurimile prin periscop şi voi înainta încet de

tot. La cotul golfului ne oprim, pândim câtva timp dacă nu se zăreşte nimic suspect, apoi ne îndreptăm spre strâmtoarea Malakka.

Farrow cu tovarăşii săi se duseră în turn şi, la comanda lui, pompele împinseră afară apă din tancurile de balast. Vasul se ridică încetişor; când barometrul arătă şase metri, pompele îşi încetară activitatea şi Farrow înălţă cu băgare de seamă periscopul. Când acesta ieşi la suprafaţă, căpitanul nu văzu decât apa liniştită a mării şi pereţii de stânca ai malurilor.

— Nu zăresc nimic suspect, putem merge înainte, zise el tovarăşilor săi.

Cu viteza cea mai redusă, colosul cenuşiu de oţel spintecă apa liniştită. Farrow privea mereu de jur-împrejur, dar nimic bănuitor nu se vedea.

Ajunse la cot şi dădu comanda de oprire a electromotoarelor. Vasul rămase locului, ca înţepenit.

Până la ieşirea din golf mai erau vre-o optzeci de metri. Cele două maluri stâncoase erau acolo la distanţă de patruzeci de metri unul de altul şi căpitanul examină cu atenţiune aceste două puncte, precum şi suprafaţa apei dintre ele, pentru a descoperi la vreme o eventuală plasă ce-ar fi fost întinsă acolo. Nu văzu nimic, însă, şi atunci dădu comanda pentru continuarea drumului. Încordarea tovarăşilor spori la culme, toţi priveau ţintă la căpitanul lor. Clipele păreau veacuri.

— Opreşte! Îndărăt, cu toată viteza, ah, opreşte!... Prea târziu! strigă Farrow de-odată. – Repede înapoi în apă! Pompele în funcţiune !

Trase înăuntru periscopul şi se întoarse spre camarazi:

— Suntem într-o capcană! zise el, cu glas tremurător. Nu cred să mai putem scăpa. Tot trebuie să ne fi observat englezii, căci tocmai s-au ivit, la vre-o treizeci de metri de noi, marinari pe ambele maluri ale golfului, cari au întins o plasă solidă. Acelaşi lucru s-a petrecut şi în spatele nostru. Stăm, deci, între două plase, la cincizeci de metri una de alta.

— Dacă pornim acum înainte cu viteză maximă, interveni George, vom rupe plasa dinaintea noastră, căci marinarii n-o pot ţine cu mâinile.

— Nu, George, asta şi-ar fi spus-o şi ei şi de aceea cred că au şi înţepenit de maluri cablul de sârmă de care atârnă plasa şi submarinul nostru nu va fi în stare să-l smulgă. Singurul lucru ce ne rămâne de făcut e să ne

lăsăm la fund şi acolo să ne sfătuim asupra măsurilor ce avem de luat.

— Ce-ar fi dacă ne-am retrage până la plasa din spate şi am distruge-o pe cea din faţă cu o torpilă? propuse George din nou. Am mai distrus odată o plasă în felul acesta.

— Aici, însă, nu putem face asta, căci golful e prea strâmt şi explozia torpilei ne va aduce mari pagube, din cauza prea micei depărtări, iar presiunea apei ce va rezulta de pe urma ei, ne va izbi de pereţii de stâncă ai malurilor. Zău nu ştiu ce e de făcut!

În vremea asta vasul se afundase până la doisprezece metri, adică ajunse pe fundul mării. Din fericire, apa era foarte tulbure; numai la suprafaţă era străvezie până la câţiva metri, datorită razelor soarelui. Englezii nu puteau vedea, deci, unde se afla submarinul şi Farrow ordonă imediat să se pompeze ceva apă din tancurile de balast, aşa fel că se ridicară cu un metru. Apoi „Dox"-ul se îndreptă spre ţărmul drept al golfului, înaintând, în acelaşi timp, cu vre-o patruzeci de metri. Când se lăsă din nou cu vasul la fund, căpitanul zise:

— Aş pune rămăşag că ne aflăm acum la cinci metri de ţărmul drept şi la zece de plasă. Să poftească domnii englezi să ne caute, dacă au vreme de pierdut.

— Numai de n-ar da drumul la câteva bombe de apă, zise Rindow, îngrijorat. În cazul acesta nu vom avea încotro şi va trebui să ne ridicăm la suprafaţă, pentru a ne preda.

— Cred şi nădăjduiesc că nu vor recurge la mijlocul acesta, răspunse Farrow. Ei vor numai să puie mâna pe submarinul nostru fără să-l aducă vre-o stricăciune. Împotriva noastră personal n-au nimic, aşa dar nu se vor folosi de mijlocul acesta brutal.

— Numai de n-ar strânge laolaltă plasele, ca să ne prindă între ele, zise George. Sau poate izbutesc să le aşeze dedesubtul nostru: atunci ne ridică în sus cum ai ridica un peşte cu năvodul.

— Dacă ar trage pe sub noi una din plase, ar trebui s-o slăbească din ancorare, răspunse căpitanul. În cazul acesta am putea distruge plasa, năpustindu-ne cu vasul asupra ei. De la cotul golfului aş lansa atunci o torpilă asupra celeilalte plase şi apoi aş porni-o repede din loc. Explozia nu ne-ar putea vătăma întru nimic. Eu cred, însă, că englezii vor căuta să ne prindă cu plase speciale,

în spaţiul acesta pe care l-au închis cu celelalte două plase. Să aşteptăm evenimentele. Eu nu mi-as pierdut încă nădejdea. Atât de uşor nu le va fi să pună mâna pe noi.

II.
VICLENIA LUI GEORGE.

— TATA, AM GĂSIT SOLUŢIA! strigă George deodată. Când vom fi aproape de plasa, eu, Petre şi Kard vom putea tăia sârmele de oţel. După cum ştii, avem pe bord foarfeci buni pentru scopul acesta. Înainte ca englezii să înceapă să ne caute, noi vom fi departe.

— Bravo, George, soluţia ta e bună! exclamă Farrow, Englezii nu-şi închipuie că noi putem părăsi vasul şi sub apă. Singura primejdie ar fi ca plasa să fie prevăzută cu vre-un semnal de alarmă, care să le dea de veste când voi veţi tăia sârmele.

— Domnule căpitan, o astfel de instalaţie nu poate fi pusă în funcţiune prin simpla atingere a sârmei de către un om; trebuie să se producă o izbitură ca să se întâmple asta, interveni inginerul Hagen. Va fi nevoie, însă, să ne apropiam cu vasul până la plasă chiar, pentru ca scafandrii, să poată tăia plasa de pe punte, până la înălţime suficientă.

— Asta nu va fi greu, căci ne vom căţăra pe plasă până la vre-o şase metri şi vom începe să tăiem de acolo, mergând în jos, zise George. Făcând aceasta în două locuri, la distanţă de opt metri între ele, vom avea o deschizătură destul de mare ca să ne putem strecura printr-unsa. Fireşte că mai întâi vom face sus o tăietură de-a latul, apoi apucăm să tăiem în lung.

— Dar cum vom găsi noi deschizătura? întrebă Brun. Dacă vom nimeri cât de puţin alături, se poate întâmpla ca eventualul semnal de alarmă să fie pus în funcţiune.

— Nici asta nu e greu, răspunse George, cu însufleţire; va trebui doar să ne folosim de lămpile noastre de buzunar, a căror lumină, însă, nu va putea fi văzută de sus. Şi dacă tu, tată, te vei duce în cabina de la proră şi vei trage obloanele de la ferestre, ne vei putea observa şi-ţi va fi posibil să îndrepţi vasul prin deschizătura ce o vom face noi. Nu va trece mult până să tăiem sârma. Mi-am şi făcut planul cum să împărţim munca şi sunt sigur că vom izbuti.

— Hm... băiatul are dreptate, zise Farrow, în felul acesta le vom juca Englezilor o festă, pe care nu şi-o vor putea explica niciodată. Aşadar, să nu mai pierdem vremea, căci orice şovăială ne poate aduce într-o situaţie şi mai grea. Sfătuieşte-te repede cu Petre şi Kard. Îmbrăcaţi-vă costumele de scafandru şi încercaţi-vă norocul!

George alergă în sala echipajului şi strigă din fugă celor doi tovarăşi:

— Haideţi, îmbrăcaţi costumele!

Împreună intrară în magazie şi începură să se echipeze. În vremea asta tânărul le expuse planul său, care fu primit cu însufleţire de ei. Când fură gata îmbrăcaţi, părăsiră submarinul prin cele două camere de scafandru, pe cari inginerul Hagen le construise de ambele părţi ale vasului, în tancurile ele balast.

Căpitanul Farrow, Rindow şi doctorul Bertram se duseră în cabina de la proră şi traseră în lături obloanele groase de oţel cu cari erau acoperite ferestrele ce se aflau acolo. Zăriră imediat pe cei trei scafandri, cari trecură pe lângă submarin, ţinând în mână lămpile electrice de buzunar, special construite pentru a putea fi întrebuinţate sub apă.

Căpitanul ordonă ca tancurile de balast să fie golite atâta cât era nevoie ca vasul să se ridice cu o jumătate de metru şi cu viteză redusă urmă apoi pe îndrăzneţii scafandri.

După vre-o zece metri de drum se ivi, în lumina lămpilor, plasa enormă. Farrow opri imediat vasul, coborându-l din nou pe fund, ca nu cumva curentul să-l târască până la plasa de oţel, punând astfel în funcţiune presupusul semnal de alarmă.

Cu interes crescând observă acum pe cei trei scafandri. George şa Petre trecură pe dinaintea vasului, în vreme ce Kard se căţără cu băgare de seamă pe plasă, la vre-o doi metri pe dreapta submarinului. La aceeaşi depărtare, pe stânga, se căţără apoi George, urmat de Petre. Tânărul urcă atât de sus, încât ajunse la doi metri deasupra submarinului.

Atunci începu să mânuiască foarfecele pentru tăiat sârmă. Plasa era din sârmă tare de oţel, dar şi unealta lui nu era de dispreţuit.

Tânărul tăia de-a latul plasei, în directa lui Kard, care şi începuse să taie sârma în lung. Petre nu rămase nici el

în urmă eu lucrul şi în curând era gata cu partea lui, pe care o tăiase până jos.

Si Kard, care nu-l scăpa din ochi pe George, începu deodată să se grăbească; ajunse şi el în curând la partea de jos, tocmai când tânărul Farrow atinsese punctul unde începuse sa taie timonierul.

Cu bucurie observă Farrow că lucrul se face în deplină ordine. Ultima bucată, care ţinea încă „poarta", fu tăiată şi acum această poartă se aplecă în afară.

George sări repede jos şi împreună cu cei doi tovarăşi alergă spre submarin. Când Farrow îşi dădu seamă că ei se aflau iarăşi în camerele de scafandru şi apa fusese pompată afară, ordonă să se golească şi tancurile de balast, atât cât era de trebuinţă ca vasul să se ridice cu o jumătate de metru. Apoi, se strecură încetişor, prin deschizătura făcută în plasa.

Fireşte că acum mergea orbeşte, căci la adâncimea asta nu putea vedea nimic, apa fiind prea turbure. Pe de altă parte, nu cuteza să aprindă reflectoarele, deoarece se temea ca lumina lor să nu fie zărită de vasele cari făceau de pază sus. Asta trebuia evitat cu orice preţ, altminteri toată truda celor trei scafandri ar fi fost de prisos.

Farrow rămase totuşi în cabina de la proră, în fata ferestrelor. De aici ar fi putut vedea, probabil, dacă duşmanii ar fi întins o nouă plasă, ale cărei sârme lucitoare, i-ar fi atras atenţia. Şi cu viteza redusă cu care mergea vasul, ar fi putut să-l oprească imediat, înainte de a se izbi prea tare de plasă.

În cazul acesta, cei trei scafandri ar fi trebuit să-şi îndeplinească încă odată munca lor grea. Şi ar fi făcut-o, desigur, cu mare însufleţire, cu atât mai mult cu cât nici nu-şi dezbrăcaseră costumele încă, fiind pregătiţi pentru orice eventualitate.

Dar englezii se încrezuseră prea mult în lucrarea lor. Şi cum să-şi fi închipuit ei că nişte scafandri ar fi putut părăsi submarinul fiind în apă?

Farrow înainta cu vasul timp de vre-o zece minute, până se încredinţa că s-a îndepărtat îndeajuns, adică la vreo mie de metri de ţărm. Acum putea cuteza să se ridice mai sus şi să arunce o privire prin periscop. Trase obloanele peste ferestrele de cristal, apoi înălţă vasul încetişor. De la şase metri adâncime ridică periscopul, privi prin el şi se adresă tovarăşilor cari se adunaseră în jurul său:

— Îndărătul nostru, la mal, în faţa golfului, mişună fel de fel de vase. După cât se pare, n-au observat încă fuga noastră. În faţa şi în spatele nostru drumul e liber, nici-un vas duşman nu se zăreşte. Ne putem înălţa şi mai sus, deci, şi cu periscopul ridicat să ne îndreptăm spre Singapore. Fireşte că vom avea de întâmpinat şi greutăţi acolo când se va afla că am izbutit să scăpăm din cursa ce ne-a fost întinsă. Cred, însă, că va trece mult timp, până să observe englezii că am şters putina. Păcat că nu vom putea vedea ce mutră vor face.

Farrow mai aruncă o privire spre ţărm, rămase uluit o clipă, apoi zise, râzând:

— Asta are haz, zău! Cursa ne-a fost întinsă de francezi! Trebuie să se fi aflat o flotilă de distrugătoare de-a lor prin apropiere de Singapore şi fireşte că au prins radiograma, oferindu-se imediat să vie în ajutorul aliaţilor. Şi englezii n-aveau de ce să refuze. Păcat că nu putem prinde şi noi radiogramele cari desigur că fac acum ocolul pământului, vestind lumii că distrugătoarele franceze au izbutit, în fine, să puie mâna pe submarinul, împotriva căruia se pornise o vânătoare zadarnică timp de atâţia amar de ani... şi mult se vor bucura englezii când vor observa fuga noastră. Aşa, ne-am înălţat îndeajuns, acum trebuie să pornim la drum cu toată viteza.

În vreme ce submarinul se ridica, Farrow trăsese periscopul înăuntru, atât cât să iasă numai cu un metru la suprafaţa apei. Tot mai mult se îndepărtau de punctul unde erau cât p-aci să-şi găsească pierzania.

Strâmtoarea Malakka era agitată de un vântuleţ dinspre apus. Ea era liberă în faţa şi îndărătul submarinului, dar în curând Farrow zări vase de tot soiul, cari înaintau cu viteză dinspre Singapore. Probabil că erau numai curioşi, cari vroiau să vadă cum francezii puseseră în sfârşit mâna, pe vestitul căpitan Farrow, cu „Dox”-ul său.

Ele mergeau de-a lungul coastei; Farrow, însă, înaintase, în vremea asta, şi mai mult în larg, încât n-avea să se teamă că periscopul ar putea fi zărit. O singură dată îl trase înăuntru, când două distrugătoare engleze trecură pe aproape cu toată viteza. Trebuia să fie cu băgare de seamă, căci ofiţerii aveau ocheane puternice pe bord şi cercetau marea cu atenţiune, mai mult din obicinuinţă decât cu un scop hotărât.

Deoarece sub apă „Dox”-ul nu se putea sluji de o viteză prea mare, însemna că vor ajunge la Singapore de-

abia după ce se va lăsa noaptea. Pe de-o parte era mai bine pe de altă parte, însă, putea să fie şi primejdios, căci până atunci fuga va fi fost observată şi anunţată pretutindeni. Şi fireşte că distrugătoarele ancorate în portul Singapore vor face tot ce le va sta în putinţă să vie de hac submarinului.

Dar marinarii noştri prevedeau această primejdie eventuală cu mult sânge rece şi erau plini de încredere în steaua lor. Trecuseră doar prin cele mai mari pericole până atunci, înfruntaseră moartea în repetate rânduri, aşa că nu se vor înspăimânta ei de câteva plase de oţel. Scafandrii vor termina repede şi cu acestea.

George era din nou eroul zilei. Un „ura" răsunător străbătu vasul de la un capăt la altul, când căpitanul Farrow povesti camarazilor în ce situaţie se aflaseră şi că tânărul său fiu îi salvase din primejdie, cu planul său.

Submarinul înainta mereu. Rindow îl înlocuise pe căpitan la periscop, dar cu puţin timp înainte de a se lăsa întunericul, Farrow îşi reluă postul. Se apropiau acum de Singapore şi el vroia sa-şi ia toată răspunderea asupră-şi.

În curând observă vase, cari patrulau încolo şi încoace în mod cu totul suspect. Erau bricuri mici, puse, desigur, la pândă de englezi, ca să semnalizeze apropierea submarinului. Farrow trase periscopul înăuntru, lăsând numai o mică parte deasupra apei, apoi încetini viteza şi se îndreptă cu băgare de seamă spre bricurile duşmane.

Soarele era îndărătul lui şi asta era un mare avantaj, căci razele sale aruncau reflexe strălucitoare deasupra valurilor uşoare. Scânteierea astrului împiedica să se poată zări punctul ce-l forma periscopul la suprafaţa mării.

Preocuparea cea mai de seamă a căpitanului era să observe dacă bricurile duşmane trăgeau după ele vre-o funie. În cazul acesta ar fi trebuit să fie cu băgare de seamă, căci ar fi putut fi vorba de o plasă, ba poate chiar de mine explozibile.

Într-adevăr, ajungând în apropierea bricurilor, cari înaintau unele lângă altele, observă că trăgeau împreună, după ele, o funie. Asta însemna că puseseră aici o barieră semnalizatoare, de care orice vas s-ar fi lovit fără să bănuiască ceva. Farrow, însă, cunoştea bine viclenia duşmanilor săi.

N-avea nevoie să stea mult pe gânduri. Ştia, cu aproximaţie, cam la ce adâncime în apă erau bricurile; se

lăsă mai jos cu o jumătate de metru sub nivelul acesta, îşi alese apoi o corabie care era a treia din stânga şi calculă repede viteza cu care mergea.

Asta era uşor pentru el, căci o făcuse adesea în vremea războiului, pentru a stabili exact unghiul în care trebuia să alerge torpila sa, pentru a nimeri un vapor rapid, de la o depărtare de câteva mii de metri.

După ce termină calculul, se îndreptă cu vasul spre punctul unde trebuia să se întâlnească cu bricul. Trase cu totul periscopul înăuntru, căci se afla aproape de vasele duşmane şi uşor ar fi putut fi văzut.

Nu spusese nimic tovarăşilor săi despre această barieră, dar după chipul său încordat ei îşi dădură seamă că se pregătea ceva. Curând se şi auzi chiar un zgomot caracteristic, funcţionarea unei elice străine. Şi atunci ştiură cu toţii că Farrow se pregătea să străpungă vre-o barieră ce le fusese întinsă. ÎI cunoşteau însă bine pe căpitanul lor şi ştiau că nu va întreprinde nimic, fără ca să fi calculat înainte şansele de reuşită. De aceea, rămaseră cu desăvârşire liniştiţi.

Farrow zâmbi când zgomotul elicei începu să se audă tot mai tare şi în cele din urmă răsună chiar deasupra turnului. Socoteala lui fusese cât se poate de exactă; submarinul trecuse cu preciziune matematică dedesubtul bricului şi funia pe care acesta o târa după el, cu instalaţiunile de semnalizare sau de prindere, nu mai constituia nici-un pericol. Prin mersul bricului ea atârna în urmă, cam pieziş, şi înainte de a se apropia, submarinul se şi furişase dedesubtul vasului.

Fireşte că englezii nu se bizuiau numai pe bariera aceasta – Farrow o ştia prea bine Ambiţia lor sportivă se trezise desigur acu . Francezii avuseseră în palmă – cum s-ar zice submarinul, şi acesta scăpase... Trebuiau, deci să arate ei că sunt mai pricepuţi în d-alde astea.

Dar căpitanul tot greşise puţin socoteala. Sosise la Singapore mai de vreme decât presupusese. Să aştepte până se va lăsa întunericul sau să încerce chiar acum străbaterea . Când înălţă din nou periscopul, după ce se furişă printre bricuri, văzu în faţa sa coloanele de fum ale mai multor distrugătoare, cari înaintau cu viteză.

Acolo era pericolul, căci acestor vase repezi nu le putea trage chiulul, cum făcuse cu bietele bricuri. Desigur că şi ele târau niscai instalaţii, cari îi vor trăda prezenţa sau îl vor distruge chiar.

În dreapta submarinului, departe, un bric se îndrepta spre Singapore. Zărindu-l, căpitanul avu o idee salvatoare. Fără să mai stea pe gânduri, porni repede spre bric; desigur ca venea din Sumatra şi habar n-avea încă de ce se petrece pe aici.

Farrow izbuti să ajungă în imediata apropiere a bricului, apoi se dădu puţin în lături , dar rămânând pe acelaşi plan; auzi deasupra submarinului măcinatul elicei vasului străin. Când înălţă acum periscopul, văzu că merge foarte aproape de bric, atât de aproape încă îl despărţea numai un metru de cheresteaua.

Rămase la distanta asta; avea acum o călăuză cum nici nu şi-ar fi putut dori mai bună, întunericul se va lăsa peste vre-o zece minute şi în vremea asta vor ajunge, desigur, la lanţul distrugătoarelor.

După cum se aşteptase şi nădăjduise căpitanul, bricul îşi încetini brusc viteza. Fusese oprit, deci, de un distrugător. Firește că şi Farrow îşi încetini mersul, dar se apropia şi mai mult de bric şi merse în acelaşi timp înainte, pentru a ajunge prora vasului străin.

Aici nu putea fi văzut; pe de altă parte, n-avea să se teamă că elicea bricului va atinge submarinul. Liniştit înălţă periscopul până la oglinda apei, fiind sigur că sub acoperirea ce o avea nu putea fi zărit. Şi, apoi, de unde să bănuiască englezii că dedesubtul bricului pe care-l supuneau acum, desigur, unui interogatoriu amănunţit – se află submarinul căutat?

Zgomot puternic de elice se apropia din două părţi. Farrow râse mulţumit Acum se iviră şi cele două distrugătoare în cercul vizual al periscopului său. Se îndreptau ţintă asupra bricului, dedesubtul prorei căruia ieşea la iveală periscopul.

Căpitanul văzuse cum distrugătorul care venea dinspre stânga se abătuse din drum, iar cel dinspre dreapta se-ntoarse chiar. Trase repede periscopul înăuntru, dădu comanda ca motoarele să lucreze în plin, şi minunatul submarin alunecă, cu viteză maximă, printre cele două distrugătoare. Chiar dacă umbra „Dox”-ului ar fi fost zărită acum de pe punţile celor două distrugătoare, era prea târziu, căci bariera era definitiv străpunsă. Firește că Farrow avu prevederea să se şi adâncească, în vreme ce înainta. Îndărătul său auzea elicele celorlalte distrugătoare; acum nu-i mai puteau face nimic

Mai merse un sfert de ceas astfel şi când elicele distrugătoarelor engleze se auziră numai , slab de tot, el ridică vasul la suprafaţă. Prin periscop văzu că în vremea asta se întunecase de-a binelea.

Cu mult îndărătul său zări luminile multor reflectoare, cari cercetau marea de jur-împrejur, dar nu răzbăteau până la submarin. Când ieşi cu vasul la suprafaţă, Farrow deschise capacul turnului. Mai mergea încă cu electromotoarele, dar după ce scrută câtva timp întunericul, puse în funcţiune motoarele Diesel, cu amortizoare de zgomot. Viteza „Dox"-ului spori imediat.

Înainta mereu, ajunse în marea Javei, dar tot nu se vedea nici-un vas, nu se auzea nici-un duduit de motor. Bariera primejdioasă din Singapore fusese trecută. Acum situaţia se îmbunătăţise.

După două ceasuri, căpitanul Farrow prinse o radiogramă a autorităţilor engleze din Singapore, adresată porturilor din Australia. În cuvinte înflorate cari trădau oare-cum o bucurie ascunsă – se anunţa că Farrow izbutise să taie o uşă în plasa pusă de francezi, fără ca să se simtă ceva. De-a semeni, căpitanul a răzbit şi bariera engleză de la Singapore, deşi ea fusese astfel aşezată, încât lucrul ar fi părut cu neputinţă. Marina australiană era rugată să vegheze în strâmtoarea Torres, pentru a da de urma submarinului.

Căpitanul Farrow cunoştea bine strâmtoarea Torres. Ar fi putut s-o ocolească, luând drumul de la Celebes spre nord, pentru a porni apoi de-a lungul coastei de nord a Noua Guinee, şi pe drumul acesta ar fi ajuns la insulele Salomon.

Dar asta i-ar fi apărut ca o laşitate. Chiar atât de înverşunaţi nu se vor arăta Australienii, căci ei ştiau că Farrow salvase de la o moarte grozavă patru tinere fete de-ale lor.

Şi într-adevăr, submarinul trecu nesupărat prin strâmtoarea Torres. E drept că se arătaseră câteva distrugătoare australiene, de asemeni şi un crucişător se plimba încolo şi încoace, dar se vedea lesne că nu prea căutau cum ar fi trebuit să caute.

În cele din urmă ajunseră în Oceanul Pacific şi Farrow hotărî să facă o vizită scurtă în „Insula odihnei". Apoi urma să plece spre Malaita, insula aceea blestemată, pe care stăpânesc vânătorii de capete.

III.
ÎN CĂUTAREA LUI FRED LARSEN.

PE „INSULA ODIHNEI" TOTUL ERA ÎN ORDINE. Tovarăşii râmaseră acolo numai câteva ceasuri şi în vremea asta tancurile fură umplute cu ţiţei pentru motoare, luară apă de băut şi vasul fu supus unei examinări amănunţite.

Apoi Hagen şi Bertram fabricară la repezeală cantităţi îndestulătoare de granate de gaze, cari se dovediseră a fi arme de preţ în aventurile lor. Şi acum se aşteptau să le aducă mari servicii, în lupta împotriva vânătorilor de capete, la cari se duceau.

Jan Brike, care nu-i avea la inimă pe „maimuţoii ăia negri", cum îi numea el, îşi dichisi cele două tunuri, cu adevărată grijă părintească. Propuse apoi doctorului să-l umple cu gaze câteva obuze pentru tunurile sale. Ideea aceasta fu primită cu însufleţire, dar din păcate nu le mai rămânea timp pentru aducerea ei la îndeplinire. Totuşi, inginerul şi doctorul făgăduiră bătrânului tunar, că în cursul drumului vor încerca să fabrice un astfel de obuz. Erau şi ei încredinţaţi că un proiectil dintr-acestea, slobozit de tunul lui Jan Brike, ar putea însemna salvarea din cel mai mare pericol.

Cu puţin înainte de a se înnopta, submarinul străbătu laguna întinsă care înconjura insula şi când ieşi afară din tunel, se şi întunecase de-a binelea. Marea era liniştită, luna răsări pe cer şi „Dox"-ul porni cu viteză spre depărtatele insule Salomon, spre Malaita, care era cea mai sălbatecă dintre toate. Căci acolo cei mai mulţi europeni îşi „pierduseră capetele". Cum se zicea în limbajul curent de prin acele ţinuturi.

George stătea de vorba cu doctorul Bertram despre aşa-numiţii „corăbieri de sclavi" cari duceau acolo o viaţă agitată şi plină de primejdii. Oamenii aceştia îndrăzneţi vizitau cu bricurile lor mici toate insulele pentru a face schimb de mărfuri cu băştinaşii, luând de la ei kopra, dându-le pentru el tutun, unelte şi podoabe ieftine – în special, însă, spre a recruta lucrători pentru plantaţiile îndepărtate, pe cari trebuiau să-l aducă înapoi după trei ani de zile.

Pe un astfel de bric se aflau de obicei numai doi albi, căpitanul-proprietar al vasului şi timonierul său. Echipajul, format din cel mult cincisprezece oameni, era

alcătuit din băştinaşi, cari atunci când li se prezenta un prilej favorabil nu stăteau la gânduri să reteze capetele stăpânilor lor.

În fiece clipă cei doi albi se puteau aştepta să se trezească cu o lovitură de secure în şira spinării... Apoi trupurile lor erau puse la fiert în cazanele cu ciorbă, iar capetele, afumate la un foc înăbuşit, pentru a fi atârnate după aceea, ca trofee, în coliba căpeteniei sau de grinda vreuneia din casele kanu. Aşa se petreceau lucrurile de sute de ani şi aşa va mai rămâne multă vreme.

„Corăbierii de sclavi" sunt bărbaţi plini de curaj şi cu mult sânge rece, oamenii cari dorm cu mâna încleştată pe revolver, gata oricând să-şi apere viaţa. Dar odată şi odată tot li se înfundă – o clipă de nebăgare de seamă, un acces de friguri la timp nepotrivit – şi au trecut în împărăţia de veci.

— De la cine să aflăm unde e de găsit căpitanul Fred Larsen? întrebă George. În nici-un caz nu ne putem apropia de vre-un sat al vânătorilor de capete ca să întrebăm de el.

— Ba putem s-o facem foarte lesne, răspunse doctorul Bertram. Vânătorii de capete nu vor îndrăzni să întreprindă ceva împotriva noastră, când vor vedea îndreptate asupra lor cele două tunuri ale submarinului. E îndoielnic, însă, dacă ne vor lămuri unde se află căpitanul Larsen. În sfârşit, mai avem cel puţin douăzeci de ceasuri de drum până acolo şi putem discuta în linişte cu tatăl tău despre măsurile ce avem de luat. Prea simplă însa nu e deloc chestia – îmi dau şi eu seamă – dar vom putea găsi urma lui numai dacă-i vom lua la rost pe vânătorii de capete.

Cu puţin înainte de a se lumina de ziuă, George se întâlni cu tatăl său în turnul submarinului şi găsi prilej să stea cu el de vorbă despre chestia aceasta. Ca şi doctorul, Farrow fu de părere că trebuie să debarce în primul sat al vânătorilor de capete, pentru a se informa acolo de căpitanul Fred Larsen.

Cu patru ceasuri înainte de a se înnopta, zăriră coasta de vest a Malaitei, care făcea o impresie stranie prin desişul întunecat de care era acoperită, până sus, în munţi.

Rămânând la o depărtare de o sută de metri de coastă, submarinul pluti spre nord. De odată se înălţară deasupra munţilor din interior trâmbe mari de fum, cari se răspândiră repede peste întreaga insulă.

— Aha! exclamă doctorul Bertram, care se afla şi el în turn, – am fost descoperiţi şi acum sosirea noastră e semnalizată în toată insula. Aşa procedează ei întotdeauna. Bănuiesc că vom da curând peste un sat de apă.

Într-adevăr, după vre-o zece minute se ivi un golf larg, a cărui intrare era formată de o trecătoare îngustă într-o stâncă. Pe ţărmul crestat se aflau colibele primitive de stuf ale vânătorilor de capete, dominate de coamele înalte ale caselor kanu, în cari au loc ospăţurile fioroase ale băştinaşilor.

Înghesuiţi pe ţărm stăteau sălbatecii, împopoţonaţi cu podoabele lor barbare şi înarmaţi cu securi grozave sau cu flinte de sistem vechi. Se arătară atât de puţin turburaţi la vederea submarinului, încât doctorul Bertram nu se putu opri să spuie:

— Domnule căpitan, afacerea pare foarte suspectă. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă căci se poate lesne întâmpla să ne atace prin surprindere. Să ne apropiem numai când cele două tunuri vor fi îndreptate asupra lor.

Farrow chemă imediat pe bătrânul tunar şi pe ajutorul acestuia, care se dovedise a fi şi el un ţintaş bun. Amândoi porniră în grabă la tunurile lor, Jan Brike la cel de la proră, pe care-l „simpatiza” cu deosebire.

Când dădură jos acoperitoarele de pânză, băştinaşii deveniră grozav de neliniştiţi. Umblau încolo şi încoace şi părea că se sfătuiesc de zor. Când tunurile fură încărcate şi îndreptate spre ei, găsiră cu cale să se facă nevăzuţi unul după altul în desiş, în spatele satului. Albii erau oameni ciudaţi şi nu se putea şti ce gânduri au...

Pe ţărm rămaseră numai un sălbatec uriaş şi câţiva bătrâni, cari păreau să fie „preoţi”, de aceea nu trebuiau să se arate fricoşi. Uriaşul părea să fie căpetenia. Avea o statură impunătoare şi purta podoabe numeroase, care se compuneau din gloanţe golite, oglinjoare, scoici, iar pe piept avea atârnat... un ceasornic deşteptător de care era foarte mândru.

Submarinul se apropia până la treizeci de metri de ţărm, făcu apoi o cotitură bruscă şi stopa. Doctorul cunoştea bine jargonul englezesc care se vorbea pe aceste insule şi strigă spre sălbateci:

— Dacă vreţi tutun, cerem să ne răspundeţi la o întrebare!

— Întrebaţi! strigă căpetenia, cu glas tunător. Vă voi răspunde, apoi ne veţi da tutun.

— ÎI cunoaşteţi pe căpitanul Fred Larsen?. Căpetenia se posomori, la fel şi bătrânii cari stăteau lângă el. Probabil că numele acesta nu trezea amintiri plăcute în mintea lor.

— Ne datorează cinci capete, se auzi răspunsul. Nu va îndrăzni să vie încoace.

— Şi noi suntem duşmanii lui, zise Bertram. Unde-l putem găsi?

— E prietenul lui Nogi, căpetenia de pe coasta de răsărit. Să-mi spuneţi şi mie când l-aţi omorât.

— Fireşte că-ţi vom spune, făgădui doctorul. Trimite un kanu să vă dăm tutun.

La o poruncă a căpeteniei fu scoasă afară dintr-una din casele kanu şi pusă pe apă, o luntre încovoiată la vârf. Într-unsa luă loc căpetenia cu cinci vâslaşi. În semn că vin cu gânduri pasnice îşi lăsară armele pe uscat.

Când luntrea ajunse la submarin, căpetenia sări pe punte şi păşi spre turn, cu braţul drept ridicat ca semn al intenţiilor sale prietenoase. Cu privire sigură îşi dete seama că Farrow era acela care conducea pe albii de pe submarinul acesta.

Se îndreptă deci spre el, îi întinse mâna şi zise:

— Tuko prietenul vostru. Capetele voastre sunt în siguranţă aici.

— Bine, răspunse căpitanul, strângând cu putere mâna căpeteniei. Cine ne are de duşmani trebuie să se teamă de noi. Şi-ţi vom dovedi lucrul acesta. Uite tutunul făgăduit! Ia-l în semn de prietenie din partea noastră?

Petre şi Kard scoaseră o ladă cu tutun din interiorul vasului şi o duseră la luntre, unde fu luată în primire de vâslaşi.

— Tuko îţi mulţumeşte şi va fi veşnic prietenul tău, zise căpetenia către Farrow.

—Ce v-a făcut Fred Larsen? se informă acum căpitanul.

Chipul uriaşului se schimonosi din nou de mânie, apoi răspunse:

— Fred Larsen e un trădător. Ne datorează cinci capete. Cinci din oamenii mei nu s-au înapoiat atunci când s-a împlinit termenul. Ei au murit şi Larsen n-a plătit banii. Spune că ei singuri ar fi vinovaţi de moartea lor.

(Era obiceiul ca pentru băştinaşii care mureau în timpul celor trei ani de muncă, să se plătească o sumă corespunzătoare).

Dacă într-adevăr căpitanul nu se ţinuse de cuvânt, mânia tribului împotriva lui era îndreptăţită. Dar poate că sa se va potoli repede, dacă Larsen va plăti ulterior o sumă mai mare pentru cei morti. Căpetenia Tuko urmă însă:

— Larsen e un om rău. Are femei albe pe bord, pe cari le vinde altor căpetenii.

Tovarăşii se priviră speriaţi, apoi Farrow zise:

— Trebuie să-i venim de hac, acestui ticălos. Mă bat cu gândul să-l iau prizonier şi să-l predau prietenului nostru Tuko. Aici îşi va primi pedeapsa cuvenită.

Zâmbetul sălbatec cu care întâmpină Tuko aceste cuvinte mărturisea îndeajuns gândurile pe cari le nutrea pentru Fred Larsen. Nu se mulţumi, însă, cu atât, ci adăogă:

— Va trebui să sufere mult pentru că n-a vrut să-mi dea femei albe.

Aşa dar, acesta era motivul principal al urii sale împotriva neomenosului căpitan. Dar ce vreţi, oamenii primitivi, nu pot gândi decât tot primitiv. Faptul în sine că Larsen vindea femei albe nu era deloc grozav pentru, el. Îl durea numai că nu putea avea şi dânsul astfel de „marfă"".

Căpitanul Farrow nu mai stărui asupra acestui punct ci, strângând din nou mâna căpeteniei, îşi luă rămas bun de la ea şi zise:

— Tuko, am devenit prieteni; eu îl voi nimici pe căpitanul Larsen, duşmanul meu şi ai tău, şi daca va fi cu putinţă, ţi-l voi aduce aici prizonier. Puterea mea e mare, Tuko, şi avea prilejul să te încredinţezi curând de asta.

Căpetenia plecă, îndepărtându-se repede cu kanu-ul şi submarinul se lăsă la fund.

— Doctore – se adresă atunci Farrow către Bertram – cred că am dat aici peste un prieten bun şi credincios. Tuko ăla ne tine, desigur, drept fiinţe suprapământeşti, căci l-am zărit prin periscop holbând ochii, când a văzut ca submarinul se lasă afund. Dar ia s-auzim mai bine, ce părere ai d-ta despre căpitanul Fred Larsen? Crezi cu putinţă ca europeanul ăsta să vândă fete albe vânătorilor de capete?

— Domnule căpitan – răspunse Bertram – am văzut doar atâtea nelegiuiri până acum – de ce n-ar fi cu putinţă şi asta? Şi dacă într-adevăr lucrurile se prezintă astfel, aş fi chiar de părere să-l predăm pe Larsen căpeteniei Tuko – fireşte dacă vom izbuti să punem mâna pe el. Întâmplător ştiu că vânătorii de capete posedă metode cu totul speciale pentru a pedepsi cum se cuvine pe prizonierii lor. Şi trebuie să mărturisesc că omul acesta îşi va merita soarta.

— O să mă mai gândesc dacă să-l predau sau nu, răspunse Farrow. Deocamdată trebuie să încercăm să dăm de el. Asta nu va fi atât de simplu, căci coasta de răsărit a Malaitei, unde ni s-a spus că se află, e foarte întinsă. Când vom ajunge noi la satul căpeteniei Nogi, te pomeneşti că el a şters-o pe insula Ysabel şi aşa mai departe. E vorba să ne bizuim numai pe norocul nostru, care ne-a ajutat şi până acum, în atâtea împrejurări.

Farrow conduse vasul cu îndemânare sub apă prin spărtura îngustă din stânca golfului Pe bord toţi erau îngrijoraţi din pricina apropieri misterioasei insule, cu băştinaşii ei cari păstrau încă moravurile strămoşilor îndepărtaţi, mâncând carne de om şi făcându-şi trofee din capete omeneşti.

Când satul se pierdu în zare, căpitanul Farrow ridică submarinul la suprafaţă. Trebuia să ocolească insula cât mai repede, pentru a ajunge la satul căpeteniei Nogi înainte de a se întuneca. Dar tocmai când „Dox”-ul înconjură capătul de sud al insulei, se lăsă noaptea. Într-o privinţă era mai bine, căci acum triburile sălbatice nu mai puteau urmări mersul vasului, nu-şi mai puteau da de veste prin norii de fum, cari înlocuiau la ei telegrafia fără fir...

Fireşte că, din cauza întunericului, submarinul îşi încetini mersul. Farrow trebuia să se strecoare cu multă băgare de seamă printre stâncile cari se iveau uneori cu totul pe neaşteptate din apa întunecată.

Misterioasă şi ameninţătoare se desena coasta mohorâtă şi tăcută. Nici măcar viaţa de noapte a animalelor – care se trezeşte altminteri în orice pădure seculară – nu începuse încă aici.

Submarinul tocmai ocolise din nou un gherdap uriaş, când începură să lucească punctuleţe luminoase în depărtare.

— E un sat de apă, zise Bertram căpitanului – te pomeneşti că o fi satul căutat al căpeteniei Nogi. Sunt de părere să încetinim mersul şi să pornim spre uscat cu o barcă de aluminiu.

— Şi eu tot aşa cred, încuviinţă căpitanul, după câteva clipe de chibzuială. Dacă ne ivim cu submarinul în faţa satului şi-i vom striga pe locuitori, se vor face nevăzuţi cât mai repede în pădure.

— Uite colo un bric pe mare! zise deodată Rindow care scrutase orizontul cu ocheanul de noapte. N-o fi a lui Fred Larsen? Să-l urmărim, domnule căpitan?

Farrow observă şi el acum umbra întunecată, care se îndepărta repede şi zise:

— N-are nici-un rost s-o facem, căci prea aleargă repede. Sunt prea multe stânci pe aici şi deoarece nu prea cunoaştem apele acestea, care-ar fi cu neputinţă să urmărim bricul cu aceeaşi viteză ca a lui. Afară de asta, probabil că tocmai a vândut iarăşi vre-o nenorocită de femeie acestor sălbateci şi e nevoie să ne încredinţăm imediat dacă e aşa sau nu. Poate că izbutim s-o salvăm din ghearele primejdiei. Ne vom apropia, deci, de ţărm, apoi vom pune pe apă toate bărcile de aluminiu şi vom debarca pe uscat în număr cât mai mare. Fiecare va lua cu sine câteva granate cu gaze, afară de revolver şi carabină. Douăzeci de oameni vor debarca pe uscat, iar alţii zece vor rămâne în două bărci aproape de ţărm, ca să ne vie în ajutor în cazul când vom fi atacaţi prin vicleşug de vânătorii da capete. Pe de altă parte, Jan Brike să stea pregătit cu una din noile bombe umplute cu gaze şi să tragă asupra satului atunci când se va simţi nevoia. Mai bine să rămânem fără cunoştinţă timp de douăzeci şi patru de ceasuri, decât să ne trezim cu o lovitură de secure în şira spinării. Rindow, porneşte încetişor cu vasul spre sat; în vremea asta, eu voi trage la sorti oamenii cari să meargă pe uscat şi-i voi pune la curent cu ce au de făcut. Ştim din proprie experienţă de câte primejdii e legată o vizită pe insula aceasta.

Primul ofiţer încetini viteza vasului. Fără cel mai mic zgomot, minunatul submarin se apropia de punctele cele luminoase şi în curând Rindow recunoscu că e vorba de focuri de lagăr. Să fi venit oare prea târziu? Să şi fi avut parte vre-o sărmană victimă de soarta grozavă de a servi ca ospăţ fioroşilor vânători de capete?

Se simţi uşurat când Farrow reapăru în turn, însoţit de George, Petre, Kard şi ceilalţi marinari, cari aduceau pe punte diferitele părţi ale bărcilor de aluminiu.

- Domnule căpitan – zise el, cu glas turburat, mă tem să nu fi venit prea târziu pentru a salva victima din ghearele sălbatecilor.

— Nu cred – răspunse doctorul Bertram. Eu m-am ocupat mult cu studierea obiceiurilor barbare ale triburilor vânătorilor de capete şi pot afirma în cunoştinţă de cauză că ei nu omoară atât de repede victima destinată oalei cu fiertură. Caznele durează de obicei câteva zile. Putem nădăjdui, deci, să salvăm fiinţa aceea, dacă într-adevăr căpitanul Larsen a făptuit grozăvia. Dar eu tot mai cred că Tuko a exagerat lucrurile, căci atât de fioros şi crud nu poate fi un european.

— Cu toate astea am făcut experienţa cu căpitanul Henri, interveni Farrow. Şi el obicinuia să predea europeni acestor canibali, pentru ca să-şi păstreze prietenia lor. De ce n-ar exista şi un al doilea exemplar tot atât de neomenos ca şi el, dacă nu chiar şi mai şi? Sunt sigur că nu poveste ceea ce ne spunea Tuko şi nu degeaba îi poarta el o ură atât de înverşunată. Dacă vom avea aici confirmarea grozăviei, aş dori într-adevăr ca Larsen ăla să cadă în mâinile căpeteniei, pentru a-şi primi pedeapsa cuvenită.

— Ai dreptate; din păcate, legile noastre nu prevăd pedepse destul de aspre pentru astfel de nemernici, zise doctorul Bertram. Pentru asta ar trebui să ne întoarcem în evul mediu – sau, după cum bine spuneai, domniile căpitan, să-l dăm pe mâna acestor sălbateci. Nici nu-ti vine să crezi ca un om, un european, să expună fete sau femei albe, unei soarte atât de grozave.

— Şi cu toate astea aşa e, zise Farrow. Ah! se vede c-o fi vre-o serbare pe acolo – din fericire, însă, nu văd nici-un semn că e vorba de un ospăţ. Da, da, au fost tăiaţi doar nişte porci, după cum bag de seamă.

— Aşa dar nu „porci lungi”, cum i-au botezat vânătorii de capete pe potrivnicii lor ucişi, destinaţi oalei cu fiertură, zise Bertram Cu o ironie amară.

IV.
O DESCOPERIRE ÎNGROZITOARE.

SUBMARINUL AJUNSE LA UN GOLF LARG, pe al cărui ţărm ardeau focuri vii. Vânătorii de capete erau într-o activitate înfrigurată. Pe frigări lungi se pârjoleau porci întregi, căni mari de pământ – umplute, desigur, cu viu de palmier – treceau din mână în mâna.

Se serba vre-una din sărbătorile ciudate ale acestor sălbateci primitivi; de data aceasta, însă, mâncarea era ca şi a celorlalţi oameni. Farrow, George şi Rindow priveau cu încordare prin ocheane la zaiafetul de pe ţărm. Nu se vedeau decât bărbaţi; femeile fuseseră, probabil, excluse de la acest ospăţ. Deodată, George scoase o exclamaţie de spaimă şi şopti cu glas sugrumat:

— Colo, la stânga, e o fată albă legată de un palmier înalt Aşa dar, tot e adevărat, tată! Ce-ar fi să slobozim imediat o ghiulea? În felul acesta am putea elibera pe sărmana fiinţă, fără s-o expunem primejdiei ca un sălbatec s-o ucidă în ultimul moment, înainte de a fugi.

— Nu, George, asta nu putem face, zise căpitanul, căci nici n-am pus la încercare obuzele cele noi. Se poate lesne întâmpla ca biata fată să fie rănită de schije, sau chiar omorâtă. Tot ce putem face, e şi coborâm pe uscat şi să ne folosim de granatele de mână, cari ştim cum lucrează. Efectul e acelaşi, ba chiar mai sigur decât încercarea cu ghiulele. Tovarăşii noştri au şi montat bărcile pe punte, vom mai înainta o sută de metri, apoi le lăsăm pe apă şi vâslim la ţărm. Sunt sigur că în felul acesta vom folosi mai mult.

— Ce vom face însă cu sălbatecii, mai ales cu căpetenia Nogi, dacă lucrurile se vor petrece aşa cum presupui? întrebă George. Nu-l putem lăsa doar în libertate, căci şi-ar continua meseria – dacă nu izbutim să-l predăm pe Fred Larsen autorităţilor engleze.

— Aşa e, dacă reuşim să facem asta, atunci englezii vor purta de grijă ca Nogi să-şi capete pedeapsa cuvenită, zise căpitanul. De fapt, însă, l-am putea lua cu noi ca să-l debarcăm undeva pe insula Ysabel, unde locuieşte guvernatorul. Trimitem apoi o radiogramă autorităţilor, să vie să-l ia în primire. La fel putem proceda şi cu căpitanul Larsen, dacă vom izbuti să punem mâna pe el. Fata, pe care trebuie s-o eliberăm acum, va fi o martoră preţioasă. Afară de asta, sunt încredinţat că în casele kanu şi în acele ale „preoţilor”, vom găsi dovezile cele mai zdrobitoare că Nogi a ucis până acum multe femei albe.

Căpitanul Farrow vorbise cu multă seriozitate. Credincioşii săi tovarăşi ştiau că era adânc mâhnit, dar şi că era hotărât să pedepsească pe aceşti ucigaşi neomenoşi. Iar ei erau gata să-l ajute din toate puterile pentru atingerea acestui ţel.

Submarinul se apropia cu multă băgare de seamă de ţărm. Marinarii ieşiţi la sorţi erau pregătiţi, câte cinci de fiecare barcă. Căpitanul Farrow, George, doctorul Bertram, Petre şi Kard, formau echipajul uneia din bărci. Ei urmau să debarca cei dintâi, apoi vor debarca cei din alte trei bărci cu câte cinci oameni, în vreme ce două bărci, cu zece oameni, vor rămâne la ţărm, ca rezervă. Aceşti zece oameni erau puşi sub comanda locotenentului Brun. Rindow rămânea pe submarin, ţinând locul comandantului. El îi postă pe oamenii liberi de-a lungul parapetului, toţi cu carabinele pregătite. Afară de asta, Jan Brike şi ajutorul său stăteau la cele două tunuri, încărcate cu noile ghiulele cu gaze, pe cari le fabricase Bertram în cursul drumului.

În felul acesta, debarcarea căpitanului şi a oamenilor săi era acoperită sub toate raporturile; acum era vorba numai să ajungă pe uscat cât mai neobservaţi, pentru a-i putea lua pe sălbateci prin surprindere.

Cam la vre-o cincizeci de metri de ţărm, submarinul se opri. Lumina focului nu ajungea atât de departe, aşadar marinarii puteau liniştiţi în privinţa aceasta.

Bărcile fură lăsate încetişor pe apă şi oamenii îşi ocupară locurile. Barca în cere se aflau Farrow şi tovarăşii săi, porni cea dintâi. Petre vâslea cu îndemânarea lui cunoscută, ferindu-se să facă cel mai uşor zgomot.

Bărcile se-ndreptară spre un punct al ţărmului, care nu era luminat de focuri. Cu încordare supremă, tovarăşii priveau intr-acolo; în jurul focurilor se-ngrămădeau sălbatecii fioroşi. Dar nici-unul din ei nu bănuia primejdia apropiată; cei mai mulţi vânători de capete păreau ameţiţi de vinul de palmier pe care-l băuseră din belşug, împrejurare care le convenea de minune marinarilor.

Barca lui Farrow se izbi, în sfârşit, de ţărm. Când George sări cel dintâi pe uscat, auzi un zgomot uşor, un scârţâit de nisip, în spatele său, care nu putea fi făcut decât de paşi omeneşti. Instinctiv se aplecă şi trase de la brâu pumnalul dăruit de Sanja. Un şuierat trecu deasupra capului său şi un obiect zbură la câţiva milimetri de el. În

aceeaşi clipă îşi dădu seama că scăpase ca prin urechile acului de securea grozavă a unui vânător de capete, care stătea aici la pândă. Dacă nu s-ar fi aplecat atât de repede, tăişul ascuţit i-ar fi spintecat şira spinării.

Înspăimântat şi plin de mânie în acelaşi timp, George se repezi cu pumnalul... Nu văzu pe duşmanul său, dar simţi că nimerise într-o fiinţă. Un strigăt de moarte răsună deasupra golfului. Tânărul îşi trase pumnalul îndărăt şi la doi paşi de el se prăbuşi cineva.

În jurul focurilor se produse o zarvă de nedescris. Sălbatecii săriră în sus şi puseră mâna pe arme: securi, cuţite şi flinte. Dar înainte ca să poată porni atacul, Farrow strigă cu glas tunător:

— Foc, băieţi!

O salvă sfâşia văzduhul, gloanţele şuierară deasupra capetelor sălbatecilor, cari se aplecară instinctiv.

— Predaţi-vă! strigă doctorul Bertram în aceeaşi clipă, în jargonul englezesc care se vorbea pe acolo. Sunteţi împresuraţi. Aruncaţi armele şi ridicaţi braţele!

Cuvintele sale produseră însă un efect cu totul contrar. Cu mişcări repezi, de pisică, vânătorii de capete se făcură nevăzuţi din lumina focurilor. Pieriseră dintr-odată de parcă i-ar fi înghiţit pământul.

Ţinând revolverul îndreptat spre locul pe unde dispăruseră ei, George nu pierdea din ochi copacul de care era legată tânăra fată se temea ca vre-unul din sălbateci să nu încerce s-o ucidă pe biata prizonieră.

Şi într-adevăr văzu de-odată trei, patru, ba chiar mai multe făpturi întunecat; cari se năpusteau cu securi şi cuţite spre ea. Fata scoase un ţipăt sfâşietor, văzând moartea cu ochii. Atunci George trase unul după altul toate gloanţele revolverului său. Doi, trei sălbateci se prăbuşiră la pământ, dar ceilalţi ajunseră la copac, cu armele ridicate. În clipa următoare nenorocita victimă avea şi cadă doborâtă.

Atunci se auzi dinspre mare o detunătură grozavă. Jan Brike socotise nimerit să intervie. El văzuse că fata n-ar fi putut fi salvată de tovarăşii lui, cari îşi descărcau carabinele şi pistoalele fără folos. Afară de asta – după cum mărturisi mai târziu – era nerăbdător să încerce efectul noilor obuze cu gaze. Prizoniera era pierdută în orice caz, aşadar putea să probeze ghiuleaua, fără să primejduiască viata camarazilor săi.

Bomba explodă în imediata apropiere a cetei de băştinaşi, cari dădeau năvală spre fată. În clipa următoare armele lor căzură la pământ, făpturi întunecate se poticniră şi căzură grămadă unele peste altele.

Prizoniera căzu şi ea cu capul înainte, reţinută însă de funiile cari o legau de copac.

Ceilalţi vânători de capete izbucniră în urlete de groază şi fugiră, ca guzganii, din jurul focurilor. După câteva clipe de la producerea exploziei plaja era cu desăvârşire pustie; vre-o zece sălbateci zăceau în faţa copacului de care era legată prizoniera, patru din ei ucişi sau grav răniţi de gloanţele lui George, iar ceilalţi ameţiţi pentru douăzeci şi patru de ceasuri de gazul descoperit de prinţul Ghasna.

Efectul noilor bombe fusese verificat, deci; tovarăşii trebuiau acum s-aştepte o jumătate de ceas, până să poată păşi pe ţărm, fără primejdie de a cădea ei înşişi ameţiţi.

După scurgerea jumătăţii de ceas, căpitanul Farrow dădu comanda de debarcare. Încetişor şi cu băgare de seamă, cu revolverele şi granatele de mână pregătite, curajoşii marinari înaintară. Se puteau pomeni în orice clipă cu o ploaie de săgeţi din desiş, sau cu spinările spintecate de grozavele securi.

Nimic, însă, nu se clintea printre ramuri. Probabil că cei ce stătuseră la pândă fuseseră atinşi şi ei de efectul gazelor, sau tot tribul, cuprins de panică, fugise până la marginea satului, unde se socoteau în siguranţă.

Fata legată de copac era foarte tânără şi avea frumuseţea tipica a englezoaicelor. Afară de cei zece băştinaşi cari zăceau în imediata apropiere a copacului, se mai vedeau alţi cincisprezece, întinşi la o mică depărtare, paralizaţi şi ei de gazul puternic, pe când încercaseră să fugă. Cu băgare de seamă George, Petre şi doctorul Bertram se apropiară de desişul în care bănuiau că mai sunt şi alţi sălbateci în nesimţire. Aşa şi era.

În dosul tufelor dădură peste vre-o douăzeci de vânători de capete, cari zăceau la pământ, cu armele în mână, aşa cum îl prinseseră explozia.

Marinarii transportară la ţărm pe leşinaţi.

Puseră unul lângă altul, iar pe fată o duseră în infirmeria submarinului. Nădăjduiau că doctorul va izbuti să scurteze în oarecare măsură starea de nesimţire. Printre morţi şi leşinaţi nu se afla, din păcate, nici-unul,

care prin vârstă sau podoabe diferite de ale celorlalţi, să arate c-ar fi căpetenia Nogi, cel căutat de Farrow.

La lumina lămpilor de buzunar, vitejii marinari – în frunte cu căpitanul, George şi Brun – cercetară colibă cu colibă şi casele kanu. În colibe nu găsiră mare lucru, în schimb în cea mai arătoasă din toate – locuinţa căpeteniei – făcură o descoperire grozavă. Acolo atârnau dovezile că Nogi omorâse un număr însemnat de femei albe, şi aceste dovezi nu îngăduiau nici-o dezminţire.

Echipa condusă de George, găsi de asemeni, în colibele „preoţilor", aceleaşi dovezi. Misteriosul căpitan Fred Larsen trebuie să fi furnizat un număr imens de femei şi fete albe prietenului său de afaceri, căpetenia Nogi.

— Sunt complet năucit, zise doctorul Bertram care, prin meseria lui, era destul de oţelit şi obişnuit cu suferinţa omenească – dar în faţa acestei privelişti rămase peste măsură de turburat. Trebuie să facem tot posibilul să-l punem cu botul pe labe pe omul acesta fioros.

— Da, doctore, aşa vom şi face, răspunse Farrow, cu hotărâre. E, însă, nevoie s-aşteptăm până mâine pe vremea ăsta, ca să putem afla amănunte de la prizonieră, precum şi de la sălbatecii pe cari am pus acum mâna. Nu e exclus ca Nogi ăla să fi luat şi alte prizoniere cu el, în fuga lui pripită. Ceea ce mă pune pe gânduri, dragă doctore, e faptul că am găsit trofeele acelea grozave, căci spuneai doar dumneata că vânătorii de capete duc în pădure, înainte de toate, tocmai aceste obiecte, ca să nu cadă în mâna duşmanului.

Asta mă face să cred că Nogi s-a îngrijit mai mult de prizonierele vii, decât de aceste capete, cari constituie, altminteri, mândria oricărei căpetenii.

— Ai toată dreptatea, dragă căpitane, zise doctorul. Aşa trebuie să fie, într-adevăr. Toate triburile cari locuiesc la mare – cum e acela al bătrânului Nogi, de pildă – expediază grabnic în pădure obiectele de preţ, cari sunt capetele acestea, moştenite sau dobândite de ei înşişi – de îndată ce coloanele de fum ale triburilor de la munte anunţă apropierea unui vas duşman – cum ar fi un distrugător englez, să zicem. De aceea sunt şi eu peste măsură de mirat că am mai găsit aici aceste trofee. Nogi trebuie să fi aflat de sosirea noastră, încă de pe când vorbeam cu căpetenia Tuko. E ciudat de tot că n-a luat măsurile ce se impuneau.

— Hm... de asta o fi vinovat căpitanul Larsen ăla, îşi dădu cu părerea Farrow. Din comunicările triburilor de pe coasta de vest şi din munţi, îşi va fi dat seamă că un vas cu totul deosebit s-a apropiat de Malaita. Şi-o fi spunând că numai eu, cunoscutul căpitan Farrow, posed un asemenea vas, dar că eu însumi am destule motive să mă păzesc. De aceea s-o fi crezut în siguranţă căpetenia Nogi, de aceea nu şi-a dus de aici la vreme trofeele acest bătrân şi experimentat vânător de capete. Cred că presupunerea mea e îndreptăţită.

— Tată, trebuie neapărat să ne încredinţăm daca acest fioros căpitan Larsen n-a predat şi alte fete căpeteniei Nogi, zise George. Poate că a izbutit să târască în tufiş încă o fiinţă nenorocită ca aceea pe care am eliberat-o.

— Pentru asta se cere s-aşteptăm până s-o trezi din leşin prizoniera noastră, răspunse căpitanul. Mai înainte nu putem întreprinde nimic.

— Aşadar, vrei să rămâi aici până mâine pe vremea asta? întrebă doctorul Bertram, mirat.

— Nu, zise Farrow, cu hotărâre, vom încerca să dăm de urma corăbiei misteriosului căpitan Larsen. Şi în cazul acesta sau îi iau pe leşinaţi cu mine, sau îi las aici sub pază bună. Până una-alta, n-ar fi rău să ocolim insula, căci nu e exclus să dăm de urma lui Fred Larsen.

— Nu prea cred că s-o fi oprit în vre-un alt punct al insulei – răspunse Bertram – mai curând e de presupus că s-a dus pe insula Ysabel, unde poate recruta şi oameni pentru nevoile sale de corăbier de sclavi. Ar fi zadarnic, deci, să-l căutăm aici pe Malaita.

— Prin fuga sa pripită s-a făcut foarte suspect, zise căpitanul. L-am văzut plecând cu toată viteza, pe întuneric. Asta o face numai când simte primejdie în spatele său şi primejdia pentru Larsen eram noi, cari am fost semnalizaţi imediat.

— Se poate să ai dreptate, domnule căpitan, încuviinţă datorul, dar eu ţin totuşi să facem un ocol al insulei. Bricul acestui monstru cu chip de om oricum nu-l vom putea ajunge deocamdată, dar în călătoria ce o vom face în jurul insulei, vom afla, poate, de la celelalte triburi dacă Larsen se află în legături de afaceri şi cu ei.

— Asta o putem afla numai sosind prin surprindere şi făcând uz de granatele cu gaze, zise Farrow. Eu aş ţine însă mai curând să ne înapoiam la satul noului nostru prieten Tuko. Dacă Larsen a fost înştiinţat într-adevăr de

ivirea noastră, va încerca totul ca să ne inducă în eroare, în cazul când vom izbuti să-l dăm de firmă. De aceea presupun că s-a îndreptat spre nord, pentru ca de acolo să apuce imediat în altă direcţie. Poate că a şi ajuns la capătul de sud al Malaitei, încercând să scape pe calea aceasta.

— Aşi propune totuşi să ocolim capătul de sud, zise doctorul Bertram – adică în direcţie tocmai opusă aceleia pe care a luat-o Larsen. După cum bine bănuieşti dumneata, el va fi încercat să ne inducă în eroare. Probabil că nu-i va da în gând să viziteze satul căpeteniei Tuko, noul nostru prieten.

— De-ar face asta ne-ar scuti de a mai umbla după el, zise Farrow. Şi autorităţile engleze ar fi bucuroase. Dar e păcat să pierdem vremea cu vorba – trebuie să ne punem pe lucru. Sunteţi de părere să-l lăsăm pe prizonieri aici, sub pază bună, sau să-l luăm cu noi?

— Domnule căpitan, eu nu te-aş sfătui niciuna, nici alta, zise doctorul Bertram. Nu trebuie să expunem pe nici-un camarad unei primejdii atât de mari. Ştii doar ce-am pătimit atunci pe insulă, când am pornit să vă eliberăm pe d-voastră. Prizonierii nu ne sunt de nici-un folos; când îi vom lua la rost după ce se vor trezi din leşin, nu vor putea sau nu vor vrea să ne spuie nimic. Cel mult ne vor da îndrumări false, cari să ne puie pe căi greşite. De aceea, sunt de părere să-i tărâm undeva în desiş şi să facem o nouă vizită lui Tuko, sfătuindu-l să se păzească de Nogi. Şi mâine seară vom putea fi îndărăt pentru a întreprinde cele necesare.

— Cred că ai dreptate, dragă doctore, răspunse Farrow. Asta va fi drumul cel mai bun pentru a ajunge la ţintă. Prin eliberarea tinerei fete am dobândit foarte mult, căci de acum încolo căpitanul Larsen va trebui să se lase de meserie. Dar se poate ca Nogi să mai aibă vre-o taină, pe care ţin mult s-o lămuresc. Rămâne, deci, să ne întoarcem aici mâine seară şi dacă vom da de Nogi, vom căuta să-l punem cu botul pe labe.

Căpitanul Farrow dădu ordin marinarilor să transporte pe sălbatecii în nesimţire într-un tufiş, care se afla la depărtare mare de sat. Spaima pe care le-o căşunase, desigur, ghiuleaua cu gaze, îi va opri să se întoarcă prea de vreme în sat.

În toată graba luară loc din nou în bărcile de aluminiu. Acum efectul gazului trecuse de mult şi din desiş se putea

produce în orice clipă un atac viclean ai vânătorilor de capete cari se făcuseră nevăzuţi.

Căpitanul, George, Petre şi Kard, rămaseră pe ţărm până ce toţi tovarăşii luaseră loc în bărci, de-abia atunci se îmbarcară şi ei şi Petre vâsli cu putere spre submarin.

Doctorul Bertram se duse imediat în infirmerie, deşi ştia prea bine că toată arta sa nu va fi în măsură s-o readucă în simţiri înainte de vreme pe tânăra fată. Învăţase de la prinţul Ghasna cum se prepară gazul şi ştia că nu există nici-un antidot împotrivă-i.

Examină cu atenţiune pe leşinată, căci nu era exclus ca, din cauza spaimei şi suferinţelor îndurate, să nu mai poată rezista acestei ultime încercări. Şi într-adevăr, starea ei inspira serioase îngrijorări, încât în timpul nopţii fu nevoit să-l facă o injecţie cu camfor, pentru a întări inima, care ameninţa să-şi înceteze bătăile.

În vreme ce doctorul se ocupa de bolnavă, căpitanul – care luase conducerea vasului – îl îndreptă încetişor spre sud. Fireşte că se ţinea la depărtare de coastă, ca să nu poată fi zării de duşmani, în timp ce el ar fi putut vedea bine dacă s-ar fi ivit pe undeva bricul misteriosului căpitan Larsen.

Submarinul ocolea capătul de sud al insulei blestemate, când deodată motoarele se opriră. Enervat, căpitanul întrebă prin portavoce în sala maşinilor asupra cauzei acestui incident, dar mecanicul de serviciu nu putu răspunde altceva, decât că... motoarele refuză să funcţioneze. Din ce pricină nu ştia nici el.

Fireşte că maşinistul îl şi anunţase pe inginerul Hagen, despre cele întâmplate, dar înainte ca acesta sa se dumirească, valurile târâră submarinul spre o stâncă uriaşă, pe care căpitanul n-o mai putu ocoli, cu toate sforţările depuse.

Se produse o izbitură uşoară, de pe urma căreia submarinul nu se resimţi deloc, căci el avea un înveliş dublu, care putea rezista cu uşurinţă unor asemenea accidente.

Neplăcut în toată chestie asta era numai întârzierea care se producea. Farrow observă imediat că vasul era târât pe teren foarte moale. Valurile puternice îl vor înfunda tot mai mult în nămol, şi dacă Hagen nu izbutea să repare cât mai repede defectul motoarelor, era primejdie să se împotmolească cu totul.

După câteva minute, căpitanul întrebă din nou în sala maşinilor dacă Hagen era la lucru; inginerul însuşi îi răspunse:

— Domnule căpitan, e vorba numai de un defect uşor, carburatoarele sunt complet astupate. Peste un sfert de ceas reparaţia va fi gata şi ne vom putea urma drumul.

— Grăbeşte-te, te rog – zise Farrow – am dat de teren moale şi ne afundăm pe fiece minut tot mai mult Dragă Hagen, fă tot posibilul să ieşim cât mai repede din încurcătură.

— Fireşte că vom încerca totul, domnule căpitan, dar parcă e un făcut, ţiţeiul trebuie să fi conţinut multe corpuri străine. E nevoie să demontăm în întregime carburatoarele. Ne vom grăbi, însă, cât se va putea.

Minutele se scurgeau unul după altul. Cu îngrijorare văzu Farrow că vasul se împotmolea tot mai mult, sub apăsarea valurilor. Va avea oare elicea destulă forţa pentru a înfrunta această apăsare? Era îndoielnic, căci nămolul moale nu-i oferea sprijinul trebuincios.

Intr-un târziu Hagen vesti prin port-voce că motoarele sunt în stare de funcţiune. Dar când elicea începu să lucreze din nou, temerile lui Farrow se adeveriră: submarinul nu se clintea din loc. Toate încercările rămaseră zadarnice.

— Domnule căpitan, în felul acesta n-o pornim de aici, zise Hagen prin port-voce; cel mult ne împotmolim mai rău. Trebuie să aşteptăm fluxul şi atunci ieşim din încurcătură.

— De abia acum s-a produs refluxul, răspunse Farrow. Pierdem aproape toată noaptea .

— N-avem încotro, domnule căpitan; se poate lesne întâmpla să ni se rupă elicea, dacă urmăm cu încercările de a ne despotmoli. Nămolul oferă o rezistenţă prea mare.

Căpitanul îşi dădu seama că Hagen are dreptate. Cu inima grea dădu comanda să se oprească motoarele. Mai rămase încă un ceas în turn, nădăjduind în vre-o minune, care să-l libereze vasul, dar când văzu că aceasta nu se produce, predase comanda ofiţerului secund şi se duse să se culce.

Dormită vre-o două ceasuri, până când soneria telefonului de pe birou îl trezi. Luă receptorul şi auzi glasul iritat al lui Brun:

— Domnule căpitan, tocmai a trecut un bric aproape de tot de noi. Avea lămpile de poziţie aprinse şi a alunecat

repede, ca o umbră. Mă tem că e vasul lui Fred Larsen ăla.

— A! asta înseamnă că se îndreaptă spre coasta de vest, răspunse Farrow. Te pomeneşti că i se înfundă dacă va cădea în mâinile căpeteniei Tuko. Probabil că nu bănuieşte cât de pornit e bătrânul împotriva lui. Vremea cum e, Brun?

— Vântul s-a potolit cu totul, domnule căpitan; de asemeni, se pare ca şi apa s-a umflat.

— Bine, mai aşteptăm un ceas, apoi va trebui să ieşim de aici. Ne vom îndrepta direct spre satul lui Tuko, unde vom ajunge cu puţin înainte de a se lumina de ziuă. Sună deşteptarea peste un ceas.

— Am înţeles, domnule căpitan.

V.
SOARTA LUI FRED LARSEN

PESTE UN CEAS, când secundul sună deşteptarea, marea se liniştise cu desăvârşire. Fluxul se produsese şi când Farrow dădu comanda din turn, să se pornească motoarele, o zguduitură uşoară cutremură vasul şi elicea începu să biciuiască apa. Submarinul alunecă de pe terenul moale şi înainta spre larg.

— Poate că tot izbutim să-l ajungem pe Fred Larsen ăla, dacă ne vom ţine cât mai spre larg, zise George, care se afla în turn lângă tatăl său. Noi putem doar merge cu viteză mai mare ca el.

— N-aş putea zice asta – răspunse Farrow – căci bricul lui pare să desfăşoare o viteză considerabilă. Apoi, apa e presărată cu stânci pe aici şi eu nu cunosc regiunea. în schimb, o cunoaşte, desigur, amicul Larsen.

— Si, vrei să laşi pedepsirea căpeteniei Nogi şi a tribului sau pe seama englezilor? întrebă George mai departe.

— Da; fata pe care am salvat-o se va trezi mâine seară şi atunci o vom duce acasă. Bănuiesc că Larsen a răpit-o de pe insula Ysabel. Acolo e reşedinţa guvernatorului. Ea va mărturisi că neomenosul căpitan a dat-o pe mâna căpeteniei Nogi şi poate va da şi informaţii precise, asupra nelegiuirilor tribului. Asta va fi de ajuns pentru ca englezii să dea lui Nogi pedeapsa cuvenită.

— Prin salvarea fetei ne-am câştigat şi mai mult dreptul la recunoştinţa englezilor, zise George. Oare nu

vor înceta ei acum să ne tot urmărească?

— Nu-mi vine să cred, căci suntem încă în stăpânirea unei arme de război, care trebuia distrusă de mult. Cred, însă, că o vor lăsa mai domol cu vânătoarea pe care sunt siliţi s-o facă împotrivă-ne. Întocmai ca şi autorităţile australiene. Dar şi noi, vom căuta să nu le cădem în palmă.

Submarinul îşi urmă drumul la distanţă cât mai mare de insula cu gherdapurile ei primejdioase. Farrow socotea să ajungă în satul căpeteniei Tuko cu puţin după ivirea zorilor. Deoarece nu era exclus ca şi Fred Larsen să fie acolo cu bricul său el hotărî ca ultima bucată de drum să meargă sub apă.

Când razele soarelui aurira desişul insulei mohorâte, căpitanul dădu comanda de scufundare. Peste câteva minute vasul se şi afla sub apă, numai o parte a periscopului ieşea la suprafaţă. Cu viteză redusă, „Dox”-ul se apropia de satul lui Tuko, noul prieten al căpitanului Farrow.

E drept, „prietenia” aceasta era încă periculoasă, căci lesne s-ar fi putut să-l dea în gând lui Tuko că frumosul cap ai căpitanului ar fi putut fi un trofeu de preţ, înzestrat chiar cu puteri vrăjitoreşti. Un om, al cărui vas se afundă în apă, trebuie să posede forte misterioase şi ca urmare şi capul său ar putea aduce foloase însemnate fericitului său stăpân.

Farrow ştia toate astea, de aceea se hotărî să fie cu băgare de seamă şi dădu în grijă şi tovarăşilor săi acelaşi lucru.

În cabina, de comandă, unde căpitanul stătea la periscop se adunaseră mulţi tovarăşi. Ei ştiau că Farrow le va comunica imediat tot ce va zări interesant. George, care stătea aproape lipit de tatăl său, sa adresă deodată inginerului:

— Domnule Hagen, ţi-aş da planul unei invenţii noi, care ne-ar putea fi de mare folos. N-ai putea transforma periscopul în aşa fel, încât să poată privi printr-unsul mai multe persoane în acelaşi timp? Sau poate ar fi posibil să instalezi un ecran, pe care să se proiecteze imaginea câmpului vizual. Ar fi ceva minunat.

Genialul inginer, care vecinie era în căutare de noi născociri, se uită la tânăr cu ochi strălucitori.

— Ai avut o idee admirabilă, dragă George, răspunse el. Fireşte că se poate. Voi face imediat planurile şi sunt

sigur că voi izbuti .

Părăsi repede „comanda” şi se duse în cabina sa. După câteva minute uitase cu totul de vânătorii de capete şi se adânci în calcule şi schiţări. Nici măcar o catastrofă abătută deasupra submarinului nu l-ar fi putut tulbura în clipele acestea.

— A! văd golful în care se află satul lui Tuko! exclamă Farrow după o jumătate de ceas de drum sub apă. Şi bricul se află acolo, precum am presupus. Ne vom apropia de el şi, cu ajutorul lui Tuko, vom încerca să-l prindem pe Fred Larsen. Bănuiesc că e vasul lui.

Când căpitanul se strecură cu submarinul prin trecătoarea îngustă din stânca golfului, exclamă de-odată îngrozit:

— Vânătorii de capete atacă bricul! E o privelişte înfiorătoare... din toate părţile dau năvală kanu-urile de război asupra bricului. Ah! îl văd şi pe Tuko, stă în picioare la prora unui kanu. Acum s-au apropiat, au avut pierderi mari. Trei albi sunt pe puntea bricului. Şi-au golit pistoalele şi acum le încarcă din nou, în grabă... Dar vânătorii de capete se şi caţără pe bord... Băştinaşii din echipajul lui Fred se apără cu disperare, căci îşi dau seamă că vor ajunge şi ei în oala de fiertură dacă vor învinge vânătorii de capete... E prea târziu, însă, puntea mişună de oamenii lui Tuko. Bătrânul se năpusteşte asupra unui alb, l-a pocnit peste mâna în care ţinea revolverul, îl înhaţă... se prăbuşesc amândoi... au dispărut... probabil pe gaura vreunei deschizături, în interiorul bricului. Trebuie să ieşim la suprafaţă, poate izbutim să împiedicăm ca Larsen să piară în chip groaznic. Englezii să-l judece şi să-l pedepsească după merit, căci e un alb.

Pompele începură să golească apa din tancurile de balast şi „Dox”-ul ieşi la suprafaţă, la depărtare de vreo treizeci de metri de bric. Farrow deschise capacul turnului şi sări cel dintâi afară, urmat de George, care privi cu groază la privelişte ce se desfăşura sub ochii lui. Securile băştinaşilor loveau fără îndurare în dreapta şi-n stânga şi oamenii din echipaj căzeau fără să scoată un geamăt, cu şira spinării spintecata. Era un tablou pe care nici-o pană nu l-ar putea descrie.

Înainte ca Farrow să ajungă la o hotărâre ce fel să intervie, puntea bricului era curăţată... Cei doi sălbateci,

cari rămăseseră sus, precum şi echipajul format din cincisprezece oameni, fuseseră măcelăriţi.

Din interiorul bricului răsunau ţipete înfiorătoare. Apoi se auzi o împuşcătură şi se făcu tăcere.

De-abia acum sălbatecii zăriră submarinul. Scoţând ţipete ascuţite săriră în kanu-uri şi vâsliră spre „Dox", cu gând să-l atace, probabil. Lupta dinainte le sporise, se vede, setea de sânge.

În spatele căpitanului se aflau pe punte George, Brun, Rindow, doctorul Bertram şi vre-o zece marinari, cari trasară imediat de la brâu granatele cu gaze. Vânătorii de capete nu puteau deveni primejdioşi îndrăzneţilor marinari, căci o asemenea granată de mină putea să ameţească, pe timp de douăzeci şi patru de ceasuri, echipajul unui kanu.

Înainte, însă, cu primul kanu să se fi apropiat de ajuns de submarin, se auzi un strigăt puternic, poruncitor, de pe puntea bricului. La pupa acestuia stătea uriaşul Tuko, cu braţul stâng întins, ca un comandant de armată. În mâna dreaptă ţinea capul bărbos al unui european. (Vezi ilustraţia din pag. următoare).

— Prietene – strigă el, tare – l-ai îndreptat încoace pe duşmanul meu. S-a omorât singur, când am vrut să-l pedepsesc. Îţi mulţumesc şi vei fi oricând bine venit la noi.

— Tuko – răspunse Farrow – ai îndeplinit o judecată dreaptă. Voi purta de grijă ca autorităţile să-ţi cruţe satul, renunţând să te pedepsească pentru acest măcel grozav. Şi acum, aveţi de gând să jefuiţi bricul?

— Fireşte, l-am cucerit şi e dreptul nostru, răspunse Tuko. Mărfurile le vom duce în sat şi vasul îl vom arde.

— Bine, aş vrea, însă, să-mi dai mie hârtiile cari se află pe bric, zise Farrow. Tu tot n-ai ce face cu ele.

— Prietenul meu îşi poate lua hârtiile, zise Tuko, imediat; el e un bărbat puternic, care iese din mare şi piere iar în ea când vrea.

La comanda lui Farrow, submarinul se apropia încetişor de bric. Căpitanul ştia că era o mare îndrăzneală din partea lui ceea ce făcea, căci setea de sânge a sălbatecilor sporise în gradul cel mai înalt acum şi lesne se putea întâmpla să se năpustească asupra marinarilor submarinului ca să le ia „trofeele", adică să le reteze capetele.

Farrow spuse în şoaptă celor şase marinari cari trebuiau să-l urmeze pe bric – afară de George, doctorul, Petre şi Kard – ce aveau de făcut. Cei cari rămâneau pe vas trebuiau să stea pe punte, cu granatele de gaze gata pregătite, pentru ca la cel mai mic semn suspect din partea vânătorilor de capete, să le arunce asupra bricului.

Cu mare respect, kanu-urile făcură loc submarinului să se apropie. Când căpitanul păşi pe puntea bricului, căpetenia Tuko îi strânse mâna cu putere, dar privirea lui, ca şi a celorlalţi

Băştinaşi, exprimau o sete de sânge stăpânită. Farrow nu-l scăpa o clipă din ochi, căci căpetenia ţinea în mâna stângă un cuţit cât toate zilele.

— Prietene, îţi mulţumesc – zise Tuko – în sfârşit, duşmanul meu e mort. Vino de-ţi ia hârtiile pe cari le vrei,

în vreme ce războinicii mei vor transporta repede mărfurile pe uscat.

Farrow se ţinu lângă Tuko şi intră în cabină, urmat de George, Rindow şi doctorul Bertram. Acolo găsi un birou mic şi îngust, fixat de perete, într-o casetă de oţel dădu paste o sumă mare de bani, precum şi de multe hârtii, pe cari Farrow îşi propuse să le cerceteze mai târziu. Banii îi agonisise, desigur, ticălosul corăbier, de pe urma afacerilor sale mârşave; căpitanul era hotărât să-i predea autorităţilor engleze, cari ar fi putut ajuta cu ei pe nenorociţii urmaşi ai victimelor corăbierului de sclavi.

Farrow dădu caseta lui Petre, care venise şi el în cabină, apoi se adresă lui Tuko:

— Prietene, am găsit tot ceea ce doream. Îţi repet făgăduiala că voi face totul ca să te scutesc de pedeapsă pentru atacul ce l-ai dat asupra bricului. Acum trebuie să plec; nădăjduiesc, însă, că vom avea prilejul să ne mai vedem.

Tuko puse trofeul fioros pe masă şi întinse lui Farrow mâna.

— Vei fi vecinic prietenul meu, zise el, cu seriozitate. Voi cere căpeteniei preoţilor mei să te declare tabu, atât pe tine cât şi pe oamenii tăi, Atunci nu va cuteza nici-unul din războinici mei să ridice mâna asupra ta şi a tovarăşilor tăi. Întoarce-te cât mai curând, căci am să-ţi pun multe întrebări. Îţi mulţumesc că vrei să mă aperi faţă de autorităţi, dar Fred Larsen ăla trebuia să moară căci şi-a meritat pedeapsa.

Se întoarse şi luă iar capul în mână. Farrow răsuflă uşurat căci acum căpetenia nu mai avea liberă mâna dreaptă. Ajunseră repede pe punte şi Petre fu cel dintâi care se coborî în submarin; caseta, care conţinea, desigur, lămuriri cu privire la activitatea misterioasă a lui Fred Larsen, era prea preţioasa, pentru a o expune lăcomiei sălbatecilor.

Când fură cu toţii pe submarin şi acesta se îndepărtă de bric, Farrow comandă, „punte liberă”. Marinarii dispărură cu iuţeala fulgerului, în interior; căpitanul rămase cel din urmă, închise capacul, apoi „Dox”-ul se laşă la fund.

Cu măiestrie vasul fu condus prin deschizătura golfului şi ieşi iar la suprafaţă, când nu mai putea fi văzut de pe ţărm.

Rindow primi ordin să îndrepte submarinul spre insula Ysabel. Farrow se duse în cabina lui, ca să cerceteze

conţinutul casetei. George şi doctorul Bertram se aflau alături de el. Printre hârtii era şi un jurnal care-i făcu să pălească pe toţi când îl citiră.

— E îngrozitor! Zise Farrow cu voce schimbată. Larsen ăla a predat nenumărate femei şi fete albe lui Nogi. Nelegiuirile astea le-a făptuit dintr-o pornire de ură, pentru-că în urmă cu trei ani a fost refuzat de o fată, pe care vroia să o ia în căsătorie. Aici sunt trecute numele tuturor femeilor pe cari le-a răpit. Dumnezeule! – exclamă el de-odată – uite, aminteşte că a furat două fete de pe insula Ysabel, fetele guvernatorului: Maud şi Ellen Gledstery. Pe una din ele am salvat-o, cealaltă, însă, trebuie să mai fie în puterea căpeteniei. Trebuie să mergem repede într-acolo şi să încercăm s-o salvăm şi pe ea. Când ceastălaltă se va trezi, ne va spune cu siguranţă că a fost răpită împreună cu sora ei.

Căpitanul dădu în grabă ordin lui Rindow să îndrepte vasul înapoi spre coasta de răsărit. Tovarăşii rămaseră tăcuţi şi copleşiţi de seriozitatea situaţiei. Ştiau că o tânără fată se află în puterea fiorosului vânător de capete şi trebuiau să încerce totul pentru a o salva.

Sfârşitul volumului: CORĂBIERUL DE SCLAVI.

Primejdiile fi aventurile grozave întâmpinate de Farrow şi tovarăşii săi, cu prilejul încercării de salvare a celeilalte fiice a guvernatorului, vor fi descrise în broşura următoare, intitulată:

CĂPETENIA NOGI.